

Arrest

nr. 312 324 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers - verzoeker A.A. en diens echtgenote en thans verzoekster A.T., die verklaren van Palestijnse afkomst te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 januari 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers hun verzoeken te beoordelen, waarbij het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat ze zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat ze niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat ze het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van hun beschermingsverzoeken.

4.1. Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland of waardoor ze bij terugkeer naar Griekenland een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit hun verklaringen kan niet blijken dat ze kampen met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren. Wat betreft de door verzoeker neergelegde medische stukken aangaande zijn rug en knieën merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat hieruit kan niet blijken dat verzoeker omwille hiervan niet in staat zou zijn aanspraak te maken op zijn rechten in Griekenland, dan wel dat dit hem zou beletten een toekomst op te bouwen in het land. Uit het radiologisch onderzoek blijkt immers dat verzoeker niet aan hernia lijdt. Evenmin zijn er significante symptomen van artrose aanwezig. Eenzelfde vaststelling dringt zich op met betrekking tot de door verzoekster en haar

dochter N.A. neergelegde medische stukken. Dit betreft de resultaten van het bloedonderzoek van verzoekster in het Grieks zonder enige toelichting, alsook stukken van het radiologisch onderzoek van haar dochter die evenmin worden besproken. Hieruit kan louter besloten worden dat verzoekster en haar dochter in Griekenland toegang hadden tot de aldaar aanwezige medische zorgen, hiertoe kennelijk de nodige stappen hebben ondernomen en dat ze ook geholpen werden (NPO T., p.3, 4). Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers worden vastgesteld. Aldus brengen verzoekers wat betreft hun persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker en verzoekster zijn respectievelijk 51 en 45 jaar oud. Zoals supra uiteengezet kan uit niets blijken dat ze ernstige medische problemen hebben. Gelet op hun individuele omstandigheden kunnen verzoekers, indien ze in geval van terugkeer naar Griekenland moeilijkheden zouden ondervinden bij de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg, voldoende zelfredzaam geacht worden om hieraan het hoofd te bieden. In dit verband oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat: "Zo bleken jullie in staat om eigenhandig jullie administratie op orde te krijgen (CGVS 1 Y., p. 7, 9; CGVS 1 O., p. 6; CGVS T., p. 5, 6; CGVS N., p. 9). Voorts regelde u eigenhandig de volledige reis van uw gezin (CGVS 1 Y., p. 3; CGVS T., p. 3, 4, 7) en bleken jullie in staat om zelfstandig doorheen Griekenland te reizen (CGVS 1 Y., p. 7; CGVS T., p. 3, 4, 7). Voorts bleek u in staat om een netwerk uit te bouwen dat u toeliet te werken en over een woning te beschikken in Griekenland (CGVS 1 Y., p. 6, 7, 10) en nam ook uw vrouw het heft in eigen handen om het nodige op orde te krijgen (CGVS T., p. 5, 6, 8). Ook bleek u uit persoonlijke financiële middelen te putten om vanuit België uw gezin in Griekenland te onderhouden en hun reis naar België te financieren (CGVS 2 Y., p. 2, 4). Deze middelen stelden hen eveneens in staat om te voorzien in hun dagelijkse activiteiten en hotelverblijf in Thessaloniki (CGVS T. p. 5, 7; CGVS N., p. 8). Kennelijk bleek er zelfs nog ruimte te zijn voor uw zoon L. voor een kappersbezoek met het oog op zijn reis naar België (CGVS p. 6). Nergens uit uw verklaringen of die van uw gezinsleden kan blijken dat jullie niet in de mogelijkheid geweest zouden zijn om een toekomst in Griekenland met succes tegemoet te gaan, mits u en uw gezin zich hierop toeleggen en de nodige stappen zetten. In dit licht dient er bovenal op gewezen te worden dat uit uw eigen verklaringen gebleken is dat u over voldoende middelen beschikt om in Griekenland een degelijke start te nemen (CGVS 2 Y. p. 2). Bovendien mocht u recent nog een grote som ontvangen in het kader van de verlovings van uw dochter N. (CGVS T., p. 11). Hieruit mag dan ook redelijkerwijze besloten worden dat u en uw familie wel degelijk in staat zijn om jullie leven in Griekenland op de rails te zetten." Verzoekers brengen niets in tegen, minstens werpen zij geen ander licht op voorgaande pertinente motieven in de bestreden beslissing. Ze maken aldus niet aannemelijk dat ze bij terugkeer naar Griekenland verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland.

4.2. Waar verzoekers in hun verzoekschrift een betoog ontwikkelen omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd worden bij de vernieuwing of afgifte van hun verblijfsdocumenten merkt de Raad het volgende op. Er wordt niet betwist dat aan verzoekers in Griekenland in april 2022 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Uit hun verklaringen blijkt tevens dat ze naar aanleiding hiervan Griekse verblijfsvergunningen hebben gekregen (NPO verzoeker, p. 7; NPO verzoekster p. 5). Verzoekers blijven echter in gebreke om hun Griekse verblijfsvergunningen aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. Ze verklaren uitdrukkelijk dat ze hun Griekse verblijfsvergunningen doelbewust vernietigd hebben (NPO verzoeker p. 3; NPO verzoekster, p. 4). Nochtans hebben ze de Griekse verblijfsvergunningen van hun twee dochters N. en N.A. en die van hun zoon L., die gelijktijdig met verzoekster en omwille van dezelfde redenen beschermingsverzoeken hebben ingediend, aan de Belgische asielinstanties voorgelegd (AD. Documenten, stukken 6,7,8). Deze verblijfsdocumenten zijn geldig tot 9 maart 2026. Verzoekster heeft tijdens het persoonlijk onderhoud

bevestigd dat haar verblijfsvergunning geldig was voor een periode van drie jaar (NPO verzoekster, p. 5; CGVS). Hieruit kan afgeleid worden dat haar verblijfsvergunning op heden nog steeds geldig is. Uit de beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland blijkt tevens dat verblijfsvergunning gekoppeld aan de internationale beschermingsstatus drie jaar geldig is zodat kan worden aangenomen dat verzoekers Griekse verblijfskaarten nog steeds geldig zijn. Het verstrijken van de geldigheid van hun verblijfsdocumenten blijkt hoe dan ook nergens uit en wordt door verzoekers niet aangetoond. De bewering dat ze hun Griekse verblijfsdocumenten zouden hebben vernietigd, doet hier geen afbreuk aan. Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten is het daarbij weinig aannemelijk dat verzoekers deze documenten zonder meer zouden hebben vernietigd en/of hiervan geen kopieën hebben genomen. Indien ze deze verblijfsdocumenten werkelijk zouden hebben vernietigd, tonen verzoekers niet aan dat ze er geen duplicaat van kunnen verkrijgen. De Raad benadrukt dat er niet enig concreet gegeven voorligt waaruit

blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunningen thans zouden zijn verstreken zodat hun betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoekers geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijbrengen die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende internationale beschermingsstatus, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat ze Griekenland hebben verlaten kan niet worden afgeleid dat ze er niet langer over internationale bescherming beschikken. Indien verzoekers van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland.

4.3. De Raad wijst er voorts op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken. Er kan van verzoekers verwacht worden dat ze de nodige procedures doorlopen en geduld uitoefenen vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Uit verzoekers verklaringen en gedragingen blijkt geenszins een intentie om in Griekenland, waar ze internationale bescherming verkregen, een duurzaam leven en toekomst op te bouwen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarden verzoekers immers uitdrukkelijk dat ze geen leven wilden opbouwen in Griekenland en dat verzoeker al sinds 2014 naar België wou komen (NPO verzoeker, p. 8; NPO verzoekster p. 9). Tevens bevestigden verzoekers dat hun beschermingsverzoek in Griekenland louter was ingegeven vanuit het oogpunt om Griekse documenten te bemachtigen waarmee ze verder konden reizen naar België om alhier asiel te vragen (NPO verzoeker, p. 8; NPO verzoekster p. 10). Nergens uit hun verklaringen blijkt dat ze enige ernstige stap hebben ondernomen om een leven op te bouwen in Griekenland. Meer nog, verzoekers hebben er doelbewust voor gekozen geen leven op te bouwen in Griekenland en derhalve ook onvoldoende stappen hebben ondernomen om hun rechten als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland te laten gelden. Verzoekers laten na om met concrete en dienstige elementen afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing waarbij dienaangaande op goede grond en pertinent wordt vastgesteld: "Typerend is ook dat hoewel jullie stellen geconfronteerd te zijn met moeilijkheden op het vlak van huisvesting en werkgelegenheid, jullie zich kennelijk niet deugdelijk informeerden aangaande jullie rechten als begunstigten van internationale bescherming (CGVS 1 Y., p. 11; CGVS T., p. 8; CGVS L., p. 8, 9; CGVS N., p. 6, 7, 9). Uw these dat men u dat soort zaken toch moet vertellen (CGVS 1 Y., p. 11), is weinig ernstig. U stelt immers zelf dat er in jullie opvangcentrum informatie voorhanden was (CGVS 1 Y., p. 8). Voorts blijkt ook dat men u wel degelijk voor vertrek uit het opvangcentrum heeft bijgestaan om de nodige documenten in te vullen zodoende u beroep kon doen op bijstand (CGVS 1 Y., p. 8). Dat u zich in Kreta nog ging informeren in de hoop wat geld te ontvangen maar niets kreeg (CGVS 1 Y., p. 9), toont des te meer aan dat u wel degelijk werd bijgestaan door de Griekse diensten. Overigens moet er in herinnering gebracht worden dat u na uw verblijf in het opvangcentrum en ontvangst van jullie documenten nog amper verbleef in Griekenland en geenszins van plan was om zich in het land te vestigen, daar u reeds uitgemaakt had dat u naar België ging komen (CGVS p. 7, 9). Ook uw vrouw en andere kinderen bleven amper nog in Griekenland en bleken geenszins geïnteresseerd te zijn (CGVS T., p. 6, 7, 8; CGVS L., p. 9; CGVS N., p. 6, 7, 9). Zulks zet menig vraagteken bij jullie beweringen. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat jullie zich uitgebreid zouden informeren en hiertoe zouden richten tot de bevoegde instanties. Jullie bleken kennelijk louter geïnteresseerd te zijn in jullie vertrek uit Griekenland, hetgeen jullie verklaringen danig ondermijnt.

Dient hierbij overigens op gewezen te worden dat jullie in het kader van het verkrijgen van identiteits- en reisdocumenten er kennelijk wel in slaagde de nodige zaken op orde te krijgen en de bevoegde instanties aan te spreken. Uw vrouw en uw dochter N. bleken hiertoe zelfs heel ondernemend en zelfstandig te zijn (CGVS T., p. 5, 6; CGVS N., p. 9). Nergens uit jullie verklaringen kan blijken dat jullie enig ernstige poging hebben ondernomen om een toekomst op te bouwen in Griekenland. Jullie geheel verblijf in Griekenland strekte er louter en alleen toe, documenten te verkrijgen zodoende jullie naar België konden reizen. Zulks staat danig in contrast met wat er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden en ondermijnt jullie beweringen aangaande gebrekkige faciliteiten of dienstverlening in Griekenland.

Ook jullie beweringen aangaande de werkgelegenheid in Griekenland moeten in het licht van jullie drang om naar België te komen gezien worden. Zo blijken u en uw oudste zoon wel degelijk in het bezit geweest te zijn van alle nodige documenten om zich in Griekenland op de arbeidsmarkt te begeven (CGVS 1 Y., p. 9). De pogingen van u en uw zoon om zich aan te bieden op diezelfde arbeidsmarkt, blijken echter beperkt tot enkele dagen zwartwerk (CGVS 1 Y., p. 7, 8; CGVS 1 O., p. 6; CGVS N., p. 6). Eenzelfde opmerking moet gemaakt worden over uw zoon L. (CGVS T., p. 6, 7; CGVS L., p. 5, 7; CGVS N., p. 7). Uw vrouw blijkt nochtans zeer gemotiveerd om de handen uit de mouwen te steken met het oog op de toekomst (CGVS p. 3). Een ernstige poging om een plaats op de arbeidsmarkt te veroveren blijkt ze evenwel niet ondernomen (CGVS T., p. 7). Van enige informatievergaring in dit kader is evenmin sprake (CGVS T., p. 8). Kennelijk

hadden jullie niet eens de intentie om Grieks te leren (CGVS 1 Y., p. 9; CGVS 1 O. p. 6; CGVS T., p. 5, 7, 8; CGVS L., p. 5, 8, 9; CGVS N., p. 6, 7, 8, 9). Van iemand die een gebrek aan werkgelegenheid Griekenland aankaart, mag er verwacht worden dat zij alles in het werk gesteld zouden hebben om zichzelf zo aantrekkelijk mogelijk in de arbeidsmarkt te zetten. In de wetenschap dat taal daarbij een essentieel element vormt, kan er verwacht worden dat jullie een en ander zouden ondernomen hebben. Dit is hier kennelijk niet het geval, hetgeen veel zegt over jullie intenties. Dat jullie in het licht van de taal verwijzen naar een gebrek aan onderwijs (CGVS 1 Y., p. 5, 9; CGVS 1 O., p. 6, 7, 8; CGVS T. p. 8; CGVS L., p. 5, 8, 9; CGVS N., p. 6, 7, 8, 9), is geenszins ernstig te noemen. Jullie hadden er geen interesse in en informeerden zich niet eens (CGVS T., p. 8). Het mag u dan ook niet verbazen dat voorgaande verklaringen verder afbreuk doen aan jullie beweringen aangaande het gebrek op een toekomst in Griekenland.”

De verklaringen van verzoeker dat hij en zijn gezin in Griekenland geen medische hulp hebben ontvangen kan niet worden gevolgd (NPO, p.8). Uit de verklaringen van verzoekers zoon O. blijkt dat hij wel degelijk toegang had tot de medische zorgen in Griekenland (NPO O., p. 6, 7). Voorts blijkt ook dat verzoekers andere zoon L. en hun dochter N. wel degelijk beroep konden doen op de medische diensten (NPO, I., p. 6; NPO N., p. 6, 7). Dat L. hiervoor diende te betalen (NPO L., p. 6), doet geen afbreuk aan het gegeven geholpen te worden. Uit het voorgaande blijkt aldus niet dat aan verzoekers en/of aan hun gezin de toegang tot de medische zorgen in Griekenland werd ontzegd. Uit niets blijkt derhalve dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen aanspraak op diezelfde zorgen zouden kunnen maken.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

Bij gebrek aan structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen treffen, zoals vastgesteld in punt 3, moet rekening te houden met de specifieke kenmerken van de individuele situatie van verzoekers tijdens hun verblijf in Griekenland, teneinde vast te stellen of ze zich buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie bevonden die hen niet in staat stelde om te voorzien in hun meest elementaire behoeften. Hoewel de draagwijdte van de notie “persoonlijke keuzes” moet worden gerelativeerd in het licht van de zeer precaire situatie voor statushouders in Griekenland, kan dit geen afbreuk doen aan hetgeen supra wordt vastgesteld, met name dat verzoekers geen ernstige pogingen hebben ondernomen om werk en onderdak te zoeken en dat ze evenmin concreet betwisten dat uit hun houding en handelen blijkt dat ze geenszins van plan waren om in Griekenland een leven op te bouwen.

Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze tonen niet aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat ze, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Ze maken niet in concreto aannemelijk dat ze daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat ze Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat ze zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers aantonen dat ze

persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

4.4. Waar verzoekers doorheen hun verzoekschrift verwijzen naar arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat ze zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n leggen een aanvullende nota neer. Ze bevestigen dat ze in Griekenland erkend werden, maar wijzen op hun kwetsbaarheid, ook omwille van de gebeurtenissen in Gaza. De familie is in 2 delen toegekomen, eerst de vader met zoon O. (omwille van zijn dwingend medisch probleem), dan de moeder met de andere zoon. Onterecht stelt de bestreden beschikking dat er geen sprake is van verregaande deprivatie. Ze verwijzen naar de evolutie op het terrein, ze zijn inmiddels meer dan 1 jaar vertrokken uit Griekenland zodat ze geen toegang meer zullen krijgen tot het gereduceerde Helios-programma. Verzoeker werd er ook het slachtoffer van racisme. Samen met zijn zoon O. trok hij van Kos naar Kreta (waar hij te maken kreeg met agressie), dan naar Rhodos (waar er evenmin bescherming was) om dan uit het land te vertrekken. Er dient specifieke aandacht gegeven aan racisme en discriminatie die vanuit de overheid gestimuleerd worden waarbij zelfs hulpverleners geïntimideerd worden en bedreigd met rechtszaken omwille van zgn. mensenhandel. De situatie verergert en via een ontvankelijk verklaren van hun VIB kan dit doorbroken worden. De Raad kan bescherming verlenen rekening houdende met de situatie in hun thuisland en hun individuele situatie. Ze verwijzen naar het pleidooi in de zaak op de rol nr. 14. Er zijn geen tegenindicaties dat ze elders bescherming zouden kunnen krijgen.”

Het proces-verbaal van de zitting vermeldt bij de zaak met rolnummer 14:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP volhardt in haar middelen en haar 3 aanvullende nota's. De in de beschikking geformuleerde effectieve en efficiënte bescherming waar zij zou kunnen op rekenen in Griekenland, gaat in de huidige situatie in Griekenland en rekening houdend met haar persoonlijke situatie niet op.

Ze pleit uitgebreid over haar laatste aanvullende nota met update van de situatie in Griekenland, veel recentere informatie dan aangehaald in de bestreden beslissing en de beschikking.

Ze wijst erop dat volgens het RSA-rapport van april '24 er veel moeilijkheden zijn om aan documenten te geraken maar ook dat er naast het hebben van deze documenten moeilijkheden zijn die maken dat de bescherming ontbreekt en ze wijst op pag. 28 van haar aanvullende nota met als conclusie dat personen met internationale bescherming (ook zij die terugkeren) een reëel risico lopen op extreme deprivatie zoals geformuleerd in art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest.

In dit RSA-rapport blijkt dat ze mensen concreet bevraagd hebben.

Reeds van bij het begin van haar VIB heeft VzP gewezen op de problemen in Griekenland, zo wijst ze op niet-verkregen medische verzorging en op de historiek dienaangaande in haar aanvullende nota: nog steeds heeft ze problemen met uitslag en jeuk (zo blijkt uit een medisch verslag van 9 juni '24), zo heeft ze problemen van orthopedie, haar heup en knie, hyperlaxiteit, bovendien ook problemen met haar ogen en problemen met haar geestelijke gezondheidstoestand. Ze heeft een erg specifiek en kwetsbaar profiel, medisch zowel lichamelijk als psychisch, ten onrechte door de Raad miskend, ze zal zich niet staande kunnen houden zeker gezien de verslechterende situatie in Griekenland. Ze wijst op een (Franstalig) arrest van de Raad van 28 juni 2024 met nr. 309118 waarbij de magistratuur wijst op de verslechterde situatie in Griekenland met o.m. eerst de stopzetting van en dan het beperkend (tot max. 1 jaar na erkenning statuut) heropstarten van Helios. VzP beschikt over documenten maar deze volstaan niet en ze wijst op het verslag van HRW 2022: zelfs indien men een AMKA heeft, blijft het steeds moeilijk om hulp te krijgen, i.c. geen toegang tot medische zorgen.

Indien de Raad tot de ontvankelijkheid beslist kan de Raad ook de VIB beoordelen ten aanzien van het land van herkomst. Ze wijst op de in de aanvullende nota gevoegde documenten (o.a. printscreens Al Jazeera) aangaande haar familie in Palestina, familie die haar notabene hielp tijdens haar verblijf in Griekenland. Haar vader is omgekomen bij een Israëlisch bombardement, haar broer opgenomen met verwondingen, haar familie leeft in een tent. Dit alles drukt erg op VzP. Ze vraagt de Raad over te gaan tot onderzoek ten gronde en over te gaan tot erkenning gezien zowel de algemene als haar eigen situatie. Ze wijst verder op een zeer recent arrest van het HvJ van 18 mei '24 waarbij het Hof stelt dat bij een ontvankelijk verklaarde VIB geen negatieve beslissing zonder dossier van Griekenland mag genomen worden in het kader van het respect voor het gemeenschappelijk vertrouwensbeginsel. *Mutatis mutandis*

betekent dit voor haar dat indien VzP wel in aanmerking komt voor IB, dit kan zonder het dossier in Griekenland op te vragen want er is immers geen schending van het gemeenschappelijk asielstelsel noch van het vertrouwensbeginsel. In geval van terugzending naar het CGVS zijn er geruchten dat de staatssecretaris gesteld heeft dat dit soort dossiers "in de frigo" moeten voor 21 maanden (vanaf 3 mei '24) wat discriminatoir is. Daarom is hogervermeld arrest A309118 betekenisvol en toepasbaar i.c. Ze beschouwt ook het potentiële probleem van gevallen van uitsluiting (1D) of andere nationaliteiten en stelt dit te laten afhangen van minimale aanwijzingen in het concrete dossier, *quod non* i.c. Daarnaast stelt zich mogelijk ook nog het probleem van een al dan niet UNRWA-voorgeschiedenis (VzP is geen UNRWA-vluchteling), maar dit is een hypothetisch probleem geworden want de ganse bevolking is slachtoffer van de onmogelijkheid voor het UNRWA om er nog te werken.

Tot slot vraagt de kamervoorzitter aan VzP wat toelichting te geven bij haar psychische problemen, gezien aanvankelijk sprake was van wekelijkse gesprekssessies. VzP stelt dat zij sinds het omkomen van haar vader medio december '23 en naderhand ook van nog een 17-tal andere familieleden het niet meer zag/ziet zitten om naar deze gesprekken te gaan, ook al blijven deze ten zeerste door de begeleiding aangeraden. Zij wil hier blijven en werken zodat ze haar familie financieel kan bijspringen, intussen vormt de vervaldatum van haar Griekse documenten een bijkomend probleem."

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de aanvullende nota met algemene informatie die zij er neerleggen, geen concrete en valabele argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 mei 2024.

5.1. De door verzoekers ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota heeft betrekking op en bevat een uitgebreid verslag, met tal van verwijzingen naar en citaten uit recente landeninformatie van o.a. AIDA, UNHCR, Human Rights Watch en van in het bijzonder RSA (Refugee Support Aegean) alsook verwijzingen naar nationale en internationale rechtspraak dienaangaande, inzake de situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland, en dit onder meer op het vlak van het vernieuwen van Griekse verblijfsdocumenten, toegang tot huisvesting, toegang tot documenten, de houding van de Griekse politie en ruimer racisme in de Griekse samenleving, het verschil (in rechten) met Griekse onderdanen, de onderbreking van het Helios programma alsook wordt de persvrijheid in Griekenland aangekaart.

In voormelde beschikking erkent de Raad dat uit de eerder bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

De kernvraag is of de door verzoekers bijgebrachte informatie in hun aanvullende nota, waarnaar wordt verwezen ter terechtzitting, toelaat anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland dan hetgeen uiteengezet in de beschikking.

Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijken vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigten ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 5). Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van de ADET in principe worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven.

Overeenkomstig een recente omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel van 31 januari 2023 moet de beslissing tot afgifte van een ADET in ieder geval aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens moet binnen de zes maanden online een afspraak worden gemaakt met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET voor te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden hiervan niet persoonlijk verwittigd. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald.

Volgens het RSA/PRO ASYL rapport worden nog steeds afzonderlijke ADET-beslissingen genomen die op dezelfde dag als de beslissing tot verlening van internationale bescherming worden betekend (RSA/PRO ASYL, p. 6).

Meerdere bronnen geven aan dat de begunstigten van een internationale beschermingsstatus zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor begunstigten zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden: *“Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers.”* (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 32).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat in de eerste plaats de huisvestingsproblematiek betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van begunstigten van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“ (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.22-23).

Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal

niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. De laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, was november 2023 tot juni 2024. De inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigden om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigden, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigden in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen. Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigden van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigden die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd. Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigden die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten.

Begunstigden van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus en de toegang kan voor hen door tal van factoren, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat gezinnen er niet worden aanvaard, het feit dat mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt, in de praktijk beperkt zijn. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel begunstigden van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld.

Een steunprogramma is volgens de Griekse regering voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigden van internationale bescherming, dat is gestart in 2022 voor een periode van 3 jaar en dat sub-projecten bevat in acht sectoren en onder meer opleiding van personen die tot de doelgroep behoren, taalcursussen en job-begeleiding omvat. Het programma richt zich niet alleen op statushouders maar ook op andere legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Evenwel is geen informatie beschikbaar over de uitvoering van dit programma. Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigden een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat niet alle begunstigden van een internationale beschermingsstatus toegang hebben tot sociale rechten en sociale uitkeringen (Country Report: Greece. Update 2022" van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 273-275). In de praktijk zijn de moeilijkheden bij de toegang tot deze rechten te wijten aan bureaucratische barrières, waarbij geen rekening wordt gehouden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten, zoals documenten met betrekking tot de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's, voor te leggen of zelfs aan de

weigering van ambtenaren om hen de voorziene uitkeringen te verstrekken, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling waarin het Griekse recht en het Unierecht voorzien.

De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag om toekenning van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven. In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigden, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het bekomen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigden van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt eraan herinnerd dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids-nummer (AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen.

De Raad herinnert eraan dat het bezit van een geldige ADET een voorwaarde is voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist de voorlegging van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te bekomen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigden de voor de toegang tot het gezondheidszorgsysteem vereiste documenten worden ontcijnd.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan

duren. Begunstigden die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als begunstigden. Bovendien lopen personen met een internationale beschermingsstatus na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor begunstigden die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor begunstigden die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als begunstigden in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, hoewel ze soms een in het Grieks geschreven nota ontvangen waarin hen wordt gevraagd om zich te richten tot de asiendienst wanneer ze geen documenten hebben. Bovendien beschikken de gemeentelijke integratiecentra (KEM), die begunstigden informatie en advies geven over de toegang tot documenten en bepaalde sociale rechten, in de regio Attica niet over voldoende tolkendiensten. Zij zijn dus enkel toegankelijk voor wie Grieks, Engels, Urdu of Farsi spreekt.

Bovendien stelt de Raad, na lezing van de informatie waarover hij beschikt, vast dat in afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel soms een attest wordt afgegeven dat zes maanden geldig is. Ondanks dit attest ondervinden begunstigden van een internationale beschermingsstatus nog steeds obstakels bij de toegang tot diensten zoals de sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt omdat verschillende overheidsdiensten terughoudend zijn om dit attest te aanvaarden voor de toegang tot hun diensten. Dit attest zou ook begunstigden die wachten op de vernieuwing van hun verblijfsvergunning minder rechten geven dan andere migranten, of zelfs geen toegang tot deze rechten. Bovendien mag dit attest niet worden afgegeven voordat de verlengingsaanvraag geregistreerd en geupload is in de "Alkyoni" database. Dit duurt vaak weken of zelfs maanden (*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.14-16).

Uit de actuele informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat de aanvragen om verlenging sinds 2017 per e-mail bij de asielautoriteiten kunnen worden ingediend en dat de aanvaarding hiervan ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is bij de AAU Begunstigden van internationale bescherming is gestegen van 2.588 op 31 december 2022 tot 4.029 op 16 februari 2024. Dit is een aanzienlijke stijging van 56% ten opzichte van de achterstand in het afgelopen jaar (*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.8). Terugkeerders die opnieuw worden toegelaten via de internationale luchthaven van Athene ontvangen geen duidelijke en nauwkeurige informatie over de bevoegde autoriteiten waartoe ze zich moeten wenden om hun documenten te vernieuwen (*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.11).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen begunstigden van internationale bescherming die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning. Zodra de aanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager, alvorens ze de aanvraag kunnen registreren in de databank voor verblijfsvergunningen. Gezien het aantal aanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, lijkt het erop dat deze fase van de procedure enkele maanden, en in sommige gevallen meer dan een jaar, kan duren. Tijdens deze periode ondervinden begunstigden dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precarie situatie terechtkomen. Als begunstigden een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun nieuwe verblijfstitel. De asielautoriteiten publiceren op hun website

namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de begunstigde zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De begunstigde moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan. In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een begunstigde van internationale bescherming die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Verschillende instellingen, waaronder de Ombudsman, de nationale Commissie voor de Mensenrechten, de Europese Commissie, het Asielagentschap van de Europese Unie en de autoriteiten van andere lidstaten, hebben al hun bezorgdheid geuit over de administratieve moeilijkheden waarmee begunstigten van een internationale beschermingsstatus bij hun terugkeer naar Griekenland worden geconfronteerd en over de impact ervan op hun levensomstandigheden (rapport “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights” van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 14). Toch blijven er langdurige vertragingen bestaan bij de behandeling van deze dossiers, met rechtstreekse gevolgen voor de situatie van wie uit andere lidstaten wordt gerepatriëerd.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ten slotte dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een begunstigde van een internationale beschermingsstatus die nog niet in het bezit is gesteld van een ADET of wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten -wat enige tijd kan duren- het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Ten slotte blijkt uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt dat de Europese Commissie in januari 2023 een inbreukprocedure tegen Griekenland is opgestart wegens de onjuiste omzetting van de richtlijn 2011/95/EU (rapport “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights” van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 4).

Uit deze informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigten van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij begunstigten de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Dit is het geval voor de verblijfsuitkering (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland vereist is), de geboortetoeelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die met name een onderzoek door een accreditatiecentrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft).

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigten van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigten binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen*

waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Ofschoon de door verzoekers per aanvullende nota aangebrachte informatie actueler is dan en recentere cijfers bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe, te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91). Ook de verwijzing naar rapporten waarin gesteld wordt dat de rechtstaat en de persvrijheid in het gedrang zijn in Griekenland, laten niet toe anders te oordelen gelet op hetgeen hoger uiteengezet. De overige rapporten met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland waaruit kort geciteerd wordt in de aanvullende nota laten niet toe anders te oordelen, daar ze in dezelfde lijn liggen als de rapporten van Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights” van RSA/PRO ASYL van maart 2024 en de AIDA-rapporten die hoger besproken werden.

Het voorgaande neemt evenwel niet weg dat er sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.2.1. In de beschikking wordt uitgebreid ingegaan op verzoekers’ persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hen aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij persoonlijk hun rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

5.2.2. Daar verzoekers er ter zitting niet in het minst op ingaan, lijken zij niet te betwisten, minstens gaan zij geheel voorbij aan en slagen zij er aldus niet in de gronden in de beschikking te ontkrachten of weerleggen waarbij met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden in Griekenland onder meer concreet en uitgebreid wordt vastgesteld dat:

- zij niet aannemelijk maken dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland of waardoor ze bij terugkeer naar Griekenland een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit hun verklaringen blijkt niet dat ze kampen met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren. Uit de neergelegde medische stukken blijkt evenmin dat zij niet in staat zouden zijn aanspraak te maken op hun rechten in Griekenland, dan wel dat dit hen zou beletten een toekomst op te bouwen in het land. Op basis van verzoekers' medische stukken en verklaringen kan daarenboven/daarentegen louter besloten worden dat het gezin in Griekenland toegang had tot de aldaar aanwezige medische zorgen, dat enkele leden van het gezin hiertoe kennelijk de nodige stappen hebben ondernomen en dat ze ook effectief geholpen werden;
- verzoekers, gelet op hun individuele omstandigheden, in het geval zij bij terugkeer naar Griekenland moeilijkheden zouden ondervinden bij de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg, voldoende zelfredzaam geacht kunnen worden om hieraan het hoofd te bieden; ze maken niet aannemelijk dat ze bij terugkeer naar Griekenland verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland;
- er niet enig concreet gegeven voorligt waaruit blijkt dat verzoekers' Griekse verblijfsvergunningen thans zouden zijn verstreken zodat hun betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig wordt aangevoerd;
- daar, bij gebrek aan tegenbewijs vanwege verzoekers, aangenomen wordt dat verzoekers' internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, niets erop wijst dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland;
- uit verzoekers' verklaringen en gedragingen blijkt geenszins een intentie om in Griekenland, waar ze internationale bescherming verkregen, een duurzaam leven en toekomst op te bouwen, doch integendeel, zij hebben er daarentegen immers doelbewust voor gekozen geen leven op te bouwen in Griekenland en derhalve onvoldoende stappen ondernomen om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming er te laten gelden; en o.a.;
- uit niets blijkt dat aan verzoekers en/of aan hun gezin de toegang tot de medische zorgen in Griekenland werd ontzegd, doch de door verzoekers neergelegde documenten en hun verklaringen op het tegendeel wijzen, en (dan ook) uit niets blijkt dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen aanspraak op diezelfde zorgen zouden kunnen maken.

5.3. Door op zitting zeer algemeen, zonder verder toelichting, te wijzen op hun kwetsbaarheid met verwijzing naar de gebeurtenissen in Gaza, doen verzoekers geen afbreuk aan de eerder in de beschikking en de bestreden beslissingen gedane concrete vaststellingen inzake hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden in Griekenland, zoals o.a. de grond in de beschikking in punt 4.1. -die verzoekers net als de andere gronden van de beschikking totaal onaangeroerd en onbesproken laten, waarbij eerder werd vastgesteld dat wat hun persoonlijke situatie betreft, zij geen specifieke elementen aanbrengen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Louter het tegendeel beweren/voorhouden is niet van aard anders te doen besluiten.

Betreffende die verwijzing naar de gebeurtenissen in Gaza onderstreept de Raad nog dat dit *in casu*, gelet op de internationale bescherming die verzoekers in Griekenland werd toegekend, niet dienstig is. Van een terugkeer naar Gaza is immers geenszins sprake, waardoor elke verwijzing dienaangaande ter zake irrelevant is.

5.4. De opmerking ter zitting dat verzoekers' familie in twee delen is gearriveerd in België, eerst de vader met zoon O. -die in totaal een 3 tot 4 maanden in Griekenland verbleven waarna ze naar België reisden hetgeen blijkens de verklaringen van de vader (eerste verzoeker) steeds en dus van meet af aan al de bedoeling was (ook toen ze nog in Gaza woonden) en zij Griekenland steeds als een tussenstop zagen teneinde er de benodigde documenten te kunnen krijgen om naar België te kunnen reizen-, en nadien de moeder met de andere kinderen, die minder dan een maand na het verkrijgen van hun documenten Griekenland verlieten, is ter zake niet dienstig.

In casu dient immers in het kader van verzoekers' verzoek om internationale bescherming, gelet op de internationale bescherming die zij reeds in die andere lidstaat van de EU genieten, verzoekers' situatie en levensomstandigheden in Griekenland te worden onderzocht en beoordeeld. Dat zij Griekenland niet samen als gezin maar gesplitst hebben verlaten, wijzigt niets aan hetgeen concreet en uitgebreid in de beschikking,

en voorheen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen, wordt vastgesteld omtrent hun situatie in Griekenland.

De Raad wijst met betrekking tot het korte verblijf van verzoekers' gezin nog op volgende pertinente motivering in de bestreden beslissingen: *"Overigens moet er in herinnering gebracht worden dat u na uw verblijf in het opvangcentrum en ontvangst van jullie documenten nog amper verbleef in Griekenland en geenszins van plan was om zich in het land te vestigen, daar u reeds uitgemaakt had dat u naar België ging komen (CGVS p. 7, 9). Ook uw vrouw en andere kinderen bleven amper nog in Griekenland en bleken geenszins geïnteresseerd te zijn (CGVS T.(...), p. 6, 7, 8; CGVS L.(...), p. 9; CGVS N.(...), p. 6, 7, 9). Zulks zet menig vraagteken bij jullie beweringen. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat jullie zich uitgebreid zouden informeren en hiertoe zouden richten tot de bevoegde instanties. Jullie bleken kennelijk louter geïnteresseerd te zijn in jullie vertrek uit Griekenland, hetgeen jullie verklaringen danig ondermijnt. Dient hierbij overigens op gewezen te worden dat jullie in het kader van het verkrijgen van identiteits- en reisdocumenten er kennelijk wel in slaagde de nodige zaken op orde te krijgen en de bevoegde instanties aan te spreken. Uw vrouw en uw dochter N.(...) bleken hiertoe zelfs heel ondernemend en zelfstandig te zijn (CGVS T.(...), p. 5, 6; CGVS N.(...), p. 9). Nergens uit jullie verklaringen kan blijken dat jullie enig ernstige poging hebben ondernomen om een toekomst op te bouwen in Griekenland. Jullie geheel verblijf in Griekenland strekte er louter en alleen toe, documenten te verkrijgen zodoende jullie naar België konden reizen. Zulks staat danig in contrast met wat er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden en ondermijnt jullie beweringen aangaande gebrekkige faciliteiten of dienstverlening in Griekenland. Ook jullie beweringen aangaande de werkgelegenheid in Griekenland moeten in het licht van jullie drang om naar België te komen gezien worden. (...)"*. Zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, slagen verzoekers er niet in hierop een ander licht te doen schijnen. Hun verklaringen en gedragingen getuigen allerminst van een wil en intentie om in Griekenland, waar hen internationale bescherming werd verleend, een toekomst en leven uit te bouwen, doch integendeel. Het was slechts een noodzakelijke tussenstop teneinde België te bereiken, dat al alle tijd de beoogde bestemming was. Verzoekers' verklaringen dienen dan ook in die context in ogenschouw te worden genomen. In het licht van de beperkte tijd die zij er verbleven en hun uitleg dat het steeds al de bedoeling was om naar België te komen, kunnen verzoekers bezwaarlijk voorhouden al het mogelijke te hebben gedaan om in Griekenland de aan hun status verbonden rechten en voordelen te laten gelden, laat staan deze met alle mogelijke middelen te hebben benut en uitgeput.

5.5. Waar verzoekers ter zitting eerdere verklaringen herhalen omtrent feiten van discriminatie en racisme waarmee zij in Griekenland te maken zouden hebben gekregen, wijst de Raad erop dat eerder in de beschikking van 14 mei 2024 werd vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen, door middel van in hun verzoekschrift of andere stukken aangevoerde elementen, een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband eerder in de bestreden beslissingen werd vastgesteld, zoals inzake o.a. het volgende:

"Waar u en uw familie beweren het slachtoffer geweest te zijn van een gewelddadige aanval, discriminatie en racisme blijkt uit de verklaringen van u en uw familieleden dat jullie jullie baseren op twee incidenten: een aanval op de woning die u met anderen van een Syriër huurde en waarbij u aangemaand werd om de woning te verlaten omdat het huis niet van jullie was en jullie er niet zouden mogen verblijven en het voorval waarbij u meegenomen werd door een beveiligingsbeambte van uw opvangcentrum en verboden werd om een toeristenzone te betreden. Daarnaast beweert uw dochter dat Grieken met een bocht om vluchtelingen heen lopen, stelt uw zoon dat hij in het zwart langer werkte en minder betaald werd dan Grieken en haalt uw vrouw slechts situaties in het opvangkamp aan (CGVS 1 Y.(...), p. 9, 10, 11; CGVS T.(...), p. 8, 9, 10; CGVS L. (...), p. 7, 9; CGVS N. (...) p. 10; CGVS 1 O. (...), p. 8). Uit de beschreven gebeurtenissen en situaties kan niet zonder meer een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland afgeleid worden. Immers moet er op gewezen worden de gebeurtenissen die uw zoon en dochter aanhalen niet zwaarwichtig genoeg zijn om vervolging of ernstige schade uit te maken en dat de situatie die uw echtgenote beschrijft niet van toepassing is op jullie

terugkeer naar Griekenland als begunstigden van internationale bescherming. Ook wat betreft de eenmalige interventie van een beveiligingsbeambte van uw opvangcentrum die u meenam, drie uur vasthield en verbood naar de toeristenzone te gaan moet vastgesteld worden dat deze gebeurtenis zich beperkt tot éénmalig voorval in een welbepaalde plaats en context. Zulke zaken kunnen niet zonder meer als representatief voor heel Griekenland gezien worden, noch kan er zomaar aangenomen worden dat een dergelijk voorval zich zou herhalen indien u als begunstigde van internationale bescherming naar Griekenland terugkeert. Wat betreft de aanval op de woning waar u twee bedden huurde en jullie aangespoord werden deze woning te verlaten moet er vooreerst opgemerkt worden dat u dit incident dat bij de DVZ niet aanhaalde. Nochtans bracht u er uw gehuurde woning ter sprake, maar gaf u toen enkel aan dat u omwille van racisme veel tijd in dit huis doorbracht (CGVS Vragenlijst Y.(...) vraag 3.4). Dat u wel vermeldde dat u thuis bleef omwille van racisme maar niet dat u onder dwang het huis werd uitgezet is

verwonderlijk. Hoe dan ook, geeft u nergens aan dat laat staan waarom u een herhaling van dit eenmalige incident zou vrezen (CGVS 1 Y.(...), p. 11). Niet in het minst daar ook gebleken is dat u verder geen problemen gerelateerd aan racisme zou gehad hebben (CGVS 1 Y.(...), p. 10; CGVS N.(...), p. 10). Bovendien moet er vastgesteld worden dat u de inval noch het voorval met de beveiligingsagent ergens aankaarte (CGVS 1 Y.(...), p.10). Hoewel u als begunstigde om internationale bescherming dezelfde rechten geniet als Griekse burgers is het aan u om uw rechten evenwel af te dwingen, hetgeen u en uw familie kennelijk niet gedaan hebben (CGVS 1 Y.(...), p. 10, 11; CGVS T.(...), p. 7, 8; CGVS L.(...), p. 8, 9; CGVS N.(...), p. 9, 10). Er kan echter verwacht worden dat indien jullie met zulke zaken te maken gehad zou hebben, u de nodige stappen zou zetten om de bescherming van de lokale autoriteiten te genieten. De vaststelling dat jullie dit niet deden, zet vraagtekens bij de zwaarwichtigheid van de gebeurtenissen en incidenten waarop jullie baseren voor jullie stelling dat jullie in Griekenland met racisme, discriminatie of geweld te maken zouden krijgen. Hoe dan ook, kan uit wat voorafgaat niet besloten worden dat u geen beroep kon doen op de diverse rechten en voordelen die verbonden zijn aan voorgenoemd statuut, noch dat de daar aanwezige autoriteiten niet in staat zouden zijn om een effectieve en gelijkwaardige bescherming aan die van de Griekse onderdanen, te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Er mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt. Jullie deden dit echter niet." (eigen onderlijning)

Gelet op die pertinente vaststellingen, die door verzoekers niet worden betwist laat staan ontkracht of weerlegd, kunnen zij ter zitting bezwaarlijk dienstig of ernstig voorhouden dat er inzake de door hen aangehaalde feiten van discriminatie en racisme, tijdens de korte periode dat zij in Griekenland verbleven, geen bescherming vanwege de Griekse autoriteiten (voorhanden of mogelijk) was.

Dat in Griekenland hulpverleners door de Griekse autoriteiten zouden worden geïntimideerd en bedreigd met rechtszaken omwille van zogenaamde mensenhandel, zoals verzoekers ter zitting betogen, staat los van en heeft geen betrekking op hun eigen, persoonlijke situatie in Griekenland en hun nalaten er voor de aangehaalde feiten van discriminatie en racisme de bescherming van de Griekse autoriteiten te benutten, laat staan uit te putten. Het werpt dan ook geen ander licht op het hierover vastgestelde.

5.6. Verzoekers wijzen er ter zitting op dat zij inmiddels meer dan 1 jaar geleden uit Griekenland vertrokken zijn waardoor zij geen toegang meer zullen krijgen tot het gereduceerde Helios-programma, doch doen hiermee geen afbreuk aan en laten geheel na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking, in punt 4.1., dat zij, gelet op hun individuele omstandigheden, indien zij in geval van terugkeer naar Griekenland moeilijkheden zouden ondervinden bij de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg, voldoende zelfredzaam geacht worden om hieraan het hoofd te bieden. Daarenboven wordt herhaald en benadrukt dat zo verzoekers een gebrek aan dan wel een gebrekkige toegang tot de aan hun status verbonden rechten en voordelen zoals inzake de toegang tot huisvesting zouden ervaren, het verzoekers als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland toekomt alle middelen die het recht en hun status bieden afdoende te benutten en uit te putten. Verzoekers tonen niet aan dit tijdens de korte periode van hun verblijf in Griekenland te hebben gedaan, noch dat dit bij terugkeer niet mogelijk zou zijn.

5.7. Wat betreft de algemene opmerking van verzoekers op zitting dat er geen tegenindicaties zijn dat zij elders bescherming zouden kunnen krijgen, beklemtoont de Raad dat verzoekers internationale bescherming in Griekenland genieten, en dat zij er niet in slagen het vermoeden te weerleggen dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat ze niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Dit werd reeds in de beschikking vastgesteld en verzoekers slagen er niet in aan die vaststellingen en beoordeling afbreuk te doen.

5.8. Waar verzoekers ter zitting opwerpen dat de situatie in Griekenland verergert en dat dit via het ontvankelijk verklaren van hun huidig verzoek om internationale bescherming kan doorbroken worden, en dat de Raad bescherming kan verlenen rekening houdende met de situatie in hun thuisland en hun individuele situatie, onderstreept de Raad dat verzoekers' verzoek om internationale bescherming in België door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij bij beschikking van 14 mei 2024 werd vastgesteld dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die de Griekse autoriteiten hen hebben toegekend en zij dus niet aantonen dat onterecht toepassing werd gemaakt door het CGVS van voormelde wetsbepaling (waarbij hun beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard), en dat er derhalve geen reden is om hun beschermingsverzoek in België ten gronde ten aanzien van Gaza te beoordelen.

Om die reden is de verwijzing in de ter zitting neergelegde aanvullende nota naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in de zaak C – 735/22 QY tegen Bondsrepubliek Duitsland niet dienstig. *In casu* ligt geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 14 mei 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS